

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Ing. J. K., CSc.**
bytem x
zastoupen advokátkou JUDr. Zuzanou Navrátilovou
sídlem Jeseniova 1151/55, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. 134249/2016/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. 134249/2016/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 19 456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Zuzany Navrátilové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 18. 11. 2016, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. 134249/2016/KUSK (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Okresního úřadu Praha-západ, referátu regionálního rozvoje (dále jen „stavební úřad“), ze dne 5. 11. 1991, č. j. 332/4-3945/91, jímž byla

investorovi (nyní pod názvem A. K. P., z.s.) povolena stavba VN 22kV, T.S. – 250 kVA a NN pro napájení „P.“ P. (dále jen „sporná stavba“ a „sporné stavební povolení“).

2. Žalobce uvedl, že stavební řízení sp. zn. 332/4-3945/91 se týkalo stavby, která se nachází, eventuálně sousedí s pozemky p. č. xx, nacházejícími se v k. ú. H. u P. a obci P., zapsanými na LV č. x u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha – západ, jejichž je vlastníkem na základě kupní smlouvy ze dne 4. 9. 1996, kterou je získal od nyní již zaniklé obchodní společnosti G., spol. s r.o., IČ x, sídlem x (dále jen „G.“). G. byl podle tehdejší právní úpravy účastníkem stavebního řízení, nicméně rozhodnutí v předmětném stavebním řízení neobdržel, neboť byl jako účastník opomenut. Žalobce obdržel předmětné rozhodnutí stavebního úřadu dne 20. 6. 2016 a v zákonné lhůtě proti němu podal odvolání.
3. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že jak předchozí vlastník, tak i žalobce, neboť byl jednatelem předchozího vlastníka, byli ke dni 9. 5. 1994 s předmětným stavebním povolením prokazatelně seznámeni, neboť tohoto dne podal žalobce jednající za G. stavebnímu úřadu vyjádření k žádosti o změnu daného stavebního povolení, že nemají námitek, aby stavba byla vedena na okraji jeho pozemků. Žalovaný argumentoval ustanovením § 84 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 2004“), podle kterého se neoznámení rozhodnutí nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením, tzn. účastník je oprávněn podat odvolání podle § 83 odst. 2 správního řádu z roku 2004 ve lhůtě 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Žalovaný považoval za den, kdy se žalobce nebo jeho právní předchůdce s rozhodnutím prokazatelně seznámili den, kdy se k němu vyjádřili, tj. den 9. 5. 1994. Vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání až po uplynutí lhůty 90 dnů od seznámení se s předmětným rozhodnutím, žalovaný jej jako opožděné zamítl.
4. Žalobce napadenému rozhodnutí v podané žalobě vyčítal aplikaci nesprávného právního předpisu, neboť podle něj měl být pro posouzení použit zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále též jako „správní řád z roku 1967“), který byl účinný v době vydání rozhodnutí o stavebním povolení, proti němuž jeho odvolání směřovalo. Žalobce upozorňoval na to, že se žalovaný dopustil jakési retroaktivní aplikace zákona, když dovedl na základě ustanovení § 83 odst. 2 a § 84 odst. 2 správního řádu z roku 2004 účinného až od 1. 1. 2006, že lhůta pro podání odvolání uplynula dne 9. 8. 2014. Užitím novějšího právního předpisu byl žalobce zkrácen na svých právech. Žalobce dále upozorňoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, zabývající se opomenutím účastníka a jeho důsledkem v podobě nenabytí právní moci rozhodnutí. Dále pak žalobce uvádí, že má za to, že odvolací lhůta počala běžet až dnem doručení rozhodnutí, tj. dne 20. 6. 2016, odvolání tak bylo podáno včas a stavební povolení ze dne 5. 11. 1991 mělo být přezkoumáno.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobce mýlí v zásadní skutečnosti, od kterého okamžiku mu začala běžet odvolací lhůta. Žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil, z jakého důvodu počala žalobci běžet lhůta k odvolání dne 9. 5. 1994. Pokud jde o námitku užití nesprávné právní úpravy, žalovaný uvedl, že rozhodoval podle správního řádu účinného a platného ke dni vydání rozhodnutí. Nadto považoval správní řízení za pravomocně ukončené k datu vyznačenému stavebním úřadem, na právní moci stavebního povolení odvolání žalobce nic nezměnilo. Podle žalovaného nebyl důvod vydávat

rozhodnutí podle správního řádu z roku 1967, neboť řízení již bylo za platnosti správního řádu z roku 1967 pravomocně ukončeno. Žalovaný dále namítl, že i kdyby věc posuzoval podle správního řádu z roku 1967, bylo by s ohledem na jeho ustanovení § 54 odst. 2 odvolání žalobce podáno opožděně.

6. Ze správního spisu soud zjistil, že stavební úřad vydal dne 5. 11. 1991 sporné stavební povolení. Součástí spisového materiálu je též vyjádření G., za niž jednal jako jednatel žalobce, ze dne 9. 5. 1994 ve věci stavby „x“. G. uvedla, že s ohledem na skutečnost, že realizace přípojky umožní napojení navazujícího území na tuto přípojku, nemají jako vlastníci pozemků (původně č. k. x a v té době nově č. k. x) na základě přiložené kupní smlouvy z 22. 12. 1993 námitek, aby byla přípojka vedena na okraji těchto pozemků. Z přiložené kupní smlouvy přitom vyplynulo, že G. uvedené pozemky nabyla koupí od společnosti S., společnost s ručením omezeným, která prohlásila, že tyto pozemky nabyla na základě kupních smluv ze dne 23. 2. 1993. Ve správním spise ke stavebnímu povolení jsou přitom v seznamu vlastníků a uživatelů pozemků datovaném ke dni 17. 7. 1991 uvedeni Č. S. (pozemek č. k. x, který odpovídá současnému p. č. x) aj. Z. (pozemek č. k. x, který odpovídá současnému p. č. x) s tím, že uživatelem pozemků je J. J.. V rozdělovníku v závěru sporného stavebního povolení je přitom zmíněno právě J. J., nikoliv ale uvedení vlastníci pozemků. Přitom ve vyjádření předsedy J. J. ze dne 25. 3. 1991 založeném ve spise družstvo výslovně upozorňovalo na to, že je nutný též souhlas vlastníka pozemku. Kromě J. Jesenice mělo dojít podle rozdělovníku ještě k doručení stavebního povolení Ř. d., P. P., S. e., regionálnímu závodu B., a Obecnímu úřadu P.. Součástí správního spisu je ovšem i rozhodnutí Útvaru hlavního architekta hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 1990, č. j. 13 955/90 – J, kterým byla A. K. P. umístěna stavba pneuservisu na odpočívce dálnice D 1 – Ú. u P. v rozsahu vyznačeném na připojeném a potvrzeném situačním výkresu, a to včetně elektrické přípojky zahrnující kabelový svod 22 kV ze stávající linky č. 07-31 jižně od dálnice D 1, vedený podél dálnice k pneuservisu právě přes pozemky žalobce (tehdy přes parcely č. k. x a kolem parcely č. k. x). V rozdělovníku k tomuto územnímu rozhodnutí jsou uvedeni tehdejší vlastníci Č. S., J. Z. a další osoby (tehdejší vlastník původní parcely p. k. x není ze spisu patrný). Doručenky součástí předloženého spisu nejsou.
7. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 6. 4. 2016 k Obecnímu úřadu P. žádost o informace požadující zaslání kopie jím podepsaného dokumentu ze správního spisu týkajícího se pozemků p. č. xx a povolení či umístění stavby elektrického vedení (přípojky) na nich, jímž jako vlastník vyjádřil souhlas stavebníkovi s užitím jeho pozemků pro stavbu elektrického vedení přes jeho pozemky. Na základě této žádosti bylo žalobci poskytnuto vyjádření G. ze dne 9. 5. 1994. Opětovnou žádostí doručenou dne 16. 6. 2016 žalobce požádal o zaslání kopie stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí. Dne 20. 6. 2016 bylo žalobci vyhověno a bylo mu zasláno mj. i sporné stavební povolení.
8. Následně žalobce odvoláním odeslaným Obecnímu úřadu P. dne 7. 7. 2016 napadl sporné stavební povolení s tím, že G. byl v daném řízení opomenut. Žalobce žádal o přezkum stavebního povolení v plném rozsahu zejména proto, že žádost o vydání stavebního povolení nebyla projednána s G. jako s účastníkem řízení a ten proto nemohl uplatnit své připomínky či námítky, které by mohly chránit jeho vlastnické právo a jako takové by byly stanoveny v podmínkách stavby uvedených ve stavebním povolení, čímž došlo ke zkrácení jeho práv.
9. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce jako opožděné zamítl s odůvodněním, které bylo podrobně rozvedeno již výše.

10. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Původně soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 9. 5. 2019, č. j. 48 A 104/2016-39. Výrokem rozsudku byla žaloba zamítnuta a žádnému z účastníků řízení nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, v odůvodnění rozsudku však bylo vysvětleno, že se jedná o žalobu důvodnou. Opravným usnesením ze dne 9. 5. 2019, č. j. 48 A 104/2016-39, se soud pokusil nejhospodárnější možnou cestou napravit tento zjevný lapsus daný nesouladem výroku rozsudku s jeho odůvodněním tak, že výrok upravil do zrušující podoby odpovídající důvodům rozsudku. Žalovaný však rozsudek spolu s opravným usnesením napadl kasační stížností, jíž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 11. 7. 2019, č. j. 4 As 185/2019-34, vyhověl, první rozsudek spolu s opravným usnesením zrušil a věc vrátil Krajskému soudu k dalšímu řízení s tím, aby rozhodl i o nákladech řízení o kasační stížnosti.
11. Soud ve věci samé rozhodl i napodruhé bez jednání, neboť na opakovanou výzvu s takovým postupem souhlasil žalobce a žalovaný se ani tentokrát k záměru soudu rozhodnout věc bez jednání ve stanovené lhůtě nevyjádřil, proto se má za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že v řízení před krajským soudem nebyla uplatněna žádná nová (doplňující) argumentace, soud beze změny přebírá argumentaci z odůvodnění předcházejícího rozsudku ze dne 9. 5. 2019:
12. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem týkajícím se použití nesprávného právního předpisu. Především zkoumal, podle jakého právního předpisu je třeba posuzovat včasnost žalobcovy odvolání. Podle § 179 odst. 1 věty první správní řádu z roku 2004 platí, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů.
13. Jak připomenul a akceptoval NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013-25, komentářová literatura se shoduje v tom, že „podle ustanovení [správního řádu z roku 1967] se postupovalo i v případě rozhodování o opožděných nebo nepřipustných odvoláních podaných proti rozhodnutím vydaným podle [správního řádu z roku 1967]. V tomto případě nešlo postupovat podle nového správního řádu, neboť pokud by se při posuzování takových odvolání ukázalo, že byla podána včas, resp. byla přípustná, šlo by o situaci podle 179 odst. 1 věta první [správního řádu z roku 2004], neboť takové řízení nebylo pravomocně skončeno (to, zda je odvolání včasné a přípustné, však lze seznat až při jeho posouzení, které tak musí probíhat podle ustanovení předchozího správního řádu).“
14. Včasnost odvolání je tedy třeba posuzovat podle správního řádu z roku 1967, neboť stavební povolení bylo vydáno v době účinnosti tohoto zákona, ačkoliv odvolání bylo podáno již za účinnosti správního řádu z roku 2004. Lze tedy zčásti přisvědčit žalobcově námitce, podle níž žalovaný postupoval při posouzení včasnosti odvolání podle nesprávného právního předpisu.
15. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že použití nesprávného právního předpisu, který na věc nedopadá, ovšem nemusí být bez dalšího důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, konstatoval, že „[p]oužití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného

rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“ Pro posouzení věci je tedy stěžejní, zda by i při aplikaci správných ustanovení bylo žalobcovo odvolání opožděné.

16. Soud tedy zkoumal včasnost podaného odvolání z hlediska aplikovatelných ustanovení správního řádu z roku 1967. Ten v § 51 odst. 1 stanoví, že rozhodnutí se účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí je dnem jeho oznámení. Podle jeho § 52 odst. 1 je rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat (podat rozklad), v právní moci. Konečně podle § 54 odst. 2 a 3 je odvolání třeba podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, nestanoví-li jinou lhůtu zvláštní právní předpis. Pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí. Správní řád z roku 1967 však neobsahuje žádnou právní úpravu časově limitující právo opomenutého účastníka podat opravný prostředek; i pro něj tak platí pouze lhůty uvedené v § 52 odst. 2 a 3. Přitom správní řád z roku 2004 neobsahuje přechodné ustanovení, které by umožňovalo jeho § 84 vztáhnout i na řízení, která nebyla pravomocně skončena (nebo u nichž je to sporné) před 1. 1. 2006.
17. Ze správního spisu nelze dovodit, že G. bylo sporné stavební povolení doručeno, ostatně připojený rozdělovník naznačuje opak. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, však G. v době vydání sporného stavebního povolení vůbec nebyl účastníkem řízení, protože podle obsahu založené kupní smlouvy a podle seznamu vlastníků pozemků vůbec dotčené pozemky nevlastnil; nabyl je až o rok a čtvrt později. Je ovšem pravdou, že žalobce i G. jsou právními nástupci původních vlastníků stavbou dotčených, popř. sousedních pozemků, které sporné stavební povolení taktéž omezuje (srov. § 73 odst. 2 větu poslední správního řádu z roku 2004). Tehdejšími vlastníky pozemků, jejichž majitelem je nyní žalobce, tedy mělo být sporné stavební povolení doručeno. Bez doručení vlastníkům dotčených pozemků nemohlo sporné stavební povolení nabýt právní moci a nemohl začít ani běh lhůty pro podání odvolání.
18. Soud přitom nemůže přisvědčit ani závěru žalovaného, že se žalobce prokazatelně se sporným stavebním povolením seznámil nejpozději ke dni 9. 5. 1994, kdy se jako jednatel Gloriatrend k němu zcela konkrétně vyjadřoval.
19. Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, publikovaném pod č. 1838/2009 Sb. NSS, ve vztahu k oznamování rozhodnutí opomenutým účastníkům konstatoval: „Z práva nelze dovodit, že účinky rozhodnutí vydaného veřejnou mocí (a tedy vznik subjektivních práv a povinností) mohou jen pouhým během času nastat vůči tomu, kdo v rozporu se zákonem nemohl vykonávat práva účastníka v řízení, v němž takové rozhodnutí bylo vydáno, neznal obsah rozhodnutí, nemohl se procesu účastnit a nemohl se proti jeho vydání bránit prostředky, které mu procesní předpis umožňuje. Nelze dovodit ani to, že nesprávné vyznačení právní moci na rozhodnutí za situace, kdy některému účastníkovi rozhodnutí nebylo oznámeno, může mít pro takového účastníka fatální důsledky jen proto, že od nesprávného vyznačení právní moci uběhla dlouhá doba. A naopak: nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže

přítom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížením do spisu v pozdější době atd.). V takovém případě nastává fikce oznámení, a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému. K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí – neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) – ustavit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá tomu, kdo byl opomenut.“ (srov. bod 60 citovaného rozsudku). „[P]rávní moc rozhodnutí není zvrácena jen tím, že při oznamování rozhodnutí byl opomenut účastník, jsou-li splněny dva předpoklady: První předpoklad je splněn, lze-li postavit najisto, že opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit oprávněnými prostředky. Obvykle tu půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nahlížením do spisu v jiné procesní roli atp.). Druhý předpoklad je časový moment, spočívající v tom, že opomenutý účastník rozhodnutí v naznačeném rozsahu seznal v době, kdy ještě ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci. (...) Nejsou-li ale splněny vylíčené předpoklady, nepostačí, že opomenutý účastník o faktu existence rozhodnutí věděl (ale s jeho obsahem se včas seznámit nemohl), nebo dokonce jen to, že vědět měl a mohl: k obraně proti vrchnostenskému zásahu do práv je jistě spravedlivé tolerovat vyšší míru případné indolence dotčených osob. Samozřejmě nepostačí ani pouhá povědomost o tom, že řízení probíhalo. To musí platit zcela bez výjimky především tam, kde na obsah rozhodnutí nelze usoudit jen z pouhé informace o faktu, že řízení proběhlo nebo že rozhodnutí bylo vydáno (územní rozhodnutí, stavební povolení, různé koncese atp., tedy tam, kde lze oprávněně předpokládat připojení podmínek, různou intenzitu zásahu do práv, obecně tedy složitější úpravu právních a skutkových poměrů).“ (srov. body 44 až 46 a 50 citovaného rozsudku). Účastník se s rozhodnutím musí seznámit prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu. Nepostačí přitom, aby osoba o faktu existence rozhodnutí věděla, ani povědomost o tom, že řízení probíhalo (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 220/2014-150, bod 34).

20. V daném případě je zjevné, že právní moc sporného stavebního povolení byla vyvrácena, protože žalovaným nebylo prokázáno, že by byl splněn druhý předpoklad zmíněný rozšířeným senátem NSS, tj. že žalobce seznal obsah sporného stavebního povolení předtím, než ostatní účastníci stavebního řízení mohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci. Žalovaným zmiňované podání společnosti G. totiž pochází až z roku 1994, je tedy datováno téměř dva a půl roku poté, kdy bylo sporné stavební povolení vydáno a kdy mohli neopomenutí účastníci řízení očekávat, že bylo řádně doručeno. Navíc za daného skutkového stavu nelze ani bezpečně uzavřít, že žalobci či jeho právním předchůdcům bylo sporné stavební povolení ve své úplnosti známo před datem, které tvrdí (20. 6. 2016).
21. Byť je pravdou, že ve svém písemném podání ze dne 9. 5. 1994 byl žalobce jako jednatel G. schopen přesně uvést číslo jednacího a datum vydání sporného stavebního povolení, stejně jako popis sporné stavby a označení dotčených pozemků, jen z těchto

údajů nelze ještě dovodit, že mu bylo k dispozici sporné stavební povolení jako celek. Jeho obsah je přitom komplexní, neboť vedle výroku o povolení stavby obsahuje množství dílčích podmínek pro povolení stavby. Jak naznačil rozšířený senát NSS, obzvláště v případě územních rozhodnutí či stavebních povolení je třeba trvat na tom, aby opomenutý účastník neměl jen povšechnou znalost o obsahu rozhodnutí, nýbrž prokazatelně disponoval úplnou znalostí o všech podstatných okolnostech dotčení jeho práv, aby tak byl schopen řádně na takové rozhodnutí reagovat.

22. Soud má proto za to, že z obsahu předloženého správního spisu nemohl žalovaný dovodit, že nastala fikce oznámení stavebního rozhodnutí vůči G. (a žalobci, jako jeho právnímu nástupci) již v roce 1994. Skutkový závěr žalovaného o tom, že žalobce byl již tehdy zcela obeznámen se sporným stavebním povolením, nemá oporu v předloženém správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. S ohledem na to napadené rozhodnutí nemohlo obstát, a proto soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
23. V dalším řízení se bude žalovaný zabývat tím, zda existuje nějaký doklad, z něž by bylo možné s praktickou jistotou dovodit, že se žalobce či některý jeho právní předchůdce seznámil se sporným stavebním povolením v jeho úplnosti dříve, než tvrdí. Pokud takový doklad nebude nalezen, pak bude namístě, aby sporné stavební povolení na podkladě odvolání žalobce věcně přezkoumal, a to v procesním režimu správního řádu z roku 1967 a zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (viz § 190 stavebního zákona). Žalobce však soud upozorňuje, že předmětem přezkumu nebude umístění sporné stavby, neboť o něm bylo rozhodnuto již v územním řízení územním rozhodnutím ze dne 27. 8. 1990, které patrně bylo doručováno přinejmenším dvěma jeho právním předchůdcům.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud i tentokrát podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který vychází ze zásady úspěchu ve věci, přičemž věcí se rozumí řízení jako celek, tj. včetně řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98). Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci samé neměl úspěch (úspěšnost jím podané kasační stížnosti se v úspěchu žalobce ve věci samé nijak neprojevila). Žalobce měl tedy ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Zástupkyně žalobce provedla čtyři účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, repliky a vyjádření ke kasační stížnosti – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále jí náleží čtyři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 856 Kč odpovídající náhradě za 21 % DPH. K tomu je třeba ještě připočíst soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalobce tak má právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 19 456 Kč. Lhůtu k plnění stanovil soud v souladu s § 54 odst. 7 s. ř. s. v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku s tím, že s ohledem na § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s., je žalovaný povinen náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupkyně žalobce (advokáta).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. září 2019

JUDr. Věra Šimůnková
předsedkyně senátu